

Arrest

nr. 315 728 van 30 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoeker in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bij arrest met nummer 275 011 van 6 juli 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 31 augustus 2022 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, E.M.R. Op 5 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) in toepassing van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op 16 oktober 2023 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van zijn minderjarig Belgisch kind, E.M.R. Op 20 november 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 304 578 van 10 april 2024 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

Op 20 december 2023 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als vader van een minderjarige kind van Nederlandse nationaliteit. Op 19 juni 2024 neemt de gemachtigde een beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/12/2023 werd ingediend door:

*Naam: E. M. (...) Voornaam: M. (...) Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1984 Geboorteplaats: MEKNES Rr: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig EU-kind, de genaamde E. M. R. (...) (RR: (...)), van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet van 15/12/1980.

1.

In art. 40bis, §2, eerste lid, 5° staat het volgende:

“als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

5° de vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Ter staving van de aanvraag per volmacht werden de volgende bewijsstukken aangebracht:

- Een geldig paspoort (geldig tot 22.11.2024)
- Attest van gevangenschap van E. M. M. (...), sinds 14.10.2021
- De Nederlandse geboorteakte van R. (...)

Op basis van wat voorligt kan er niet toe besloten worden dat aan verblijfsvoorwaarden is voldaan. Er werd helemaal niet aangetoond dat mijnheer over het recht van bewaring zou beschikken of het kind ten laste zou hebben.

2.

Volgens artikel 43 § 1 van de vreemdelingenwet van 15/12/80 kan de minister of zijn afgevaardigde de toegang en het verblijf van Unieburgers en hun familieleden weigeren om redenen van openbare orde, de nationale veiligheid of de openbare volksgezondheid.

Overwegende dat betrokkene op 27.09.2008 onder de naam W. A. (...) (geboren op (...)1984 te Algerije, Algerijnse nationaliteit), onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming;

Overwegende dat betrokkene op 26/03/2009 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld onder de naam W. A. (...) (geboren op (...)1984 te Algerije, Algerijnse nationaliteit) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd 2 jaar effectief daar hij zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Meer concreet dreef hij handel in heroïne en cocaïne aan Franse drugstoeristen vanuit een appartement in Antwerpen. Dit feit pleegde betrokkene tussen 01.07.2007 en 27.09.2008, meermaals, op niet nader bepaalde data, ondermeer op 26.09.2008.

Overwegende dat betrokkene op 25/04/2016 (bij verstek) door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een geldboete van 150 euro (x6= 900 euro) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) (verlies van recht tot sturen: 3 maanden van alle categorieën) daar hij geen bewijs van technische controle had, geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering en zijn voertuig niet was ingeschreven;

Overwegende dat betrokkene op 14/05/2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een geldboete van 600 euro (x6= 3.600 euro) (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) met uitstel van 1 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake de maatschappelijke zekerheid der arbeiders;

Overwegende dat betrokkene op 13/11/2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een werkstaf van 120 uren daar hij zich schuldig had gemaakt aan met bedrieglijk opzet, voor hemzelf of voor een ander, een onrechtmatig economisch voordeel te hebben verworven door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem in te voeren, te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te veranderen. Meer concreet haalde hij met een onvreemde bankkaart geld af aan een bankautomaat waarmee hij betalingen uitvoerde Dit feit pleegde betrokkene in de nacht van 13.07.2017 op 14.07.2017;

Overwegende dat betrokkene op 24/03/2021 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar met onmiddellijke aanhouding en tot een geldboete van 40.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan middelen zonder vergunning te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd, namelijk 280,100 kg cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 11.10.2018 en 08.11.2018, op niet nader te bepalen datum); aan middelen zonder vergunning te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 13.09.2018 en 18.12.2018, meermaals, op niet nader bepaalde data); aan voorbereidende handelingen ondernomen te hebben met het oog op de onwettige aanmaak, de verkoop, de levering of het zich aanschaffen van een slaapmiddel, een verdovende substantie of psychotrope stof die een verslaving te weeg kunnen brengen en waarvan de lijst door de Koning uitgevaardigd wordt, of met oog op het telen van planten waaruit deze substantie getrokken kunnen worden, namelijk cannabis, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (tussen 18.07.2018 en 18.12.2018, meermaals, op niet nader bepaalde data) en aan wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden of wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vak organisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (tussen 18.07.2018 tot 08.11.2018); meer concreet maakte hij zich schuldig aan de invoer van cocaïne vanuit Costa Rica. Alvorens een partij cocaïne van 280 kilo vanuit Midden- of Zuid-Amerika naar België verscheept wordt, dient logischerwijze op voorhand zekerheid te bestaan over een goed georganiseerde 'uithalingsconstructie' in het land van bestemming. Betrokkene verleende de noodzakelijke hulp bij het huren van de loods, het huren van de vorkheftruck, het opstellen van een overeenkomst van onderverhuur van de loods, het zoeken naar een ruimere loods waar de container op 07.11.2018 gelost zou kunnen worden, enz. Rekening houdend met de gebruikelijke versnijding van cocaïne met mengmiddelen werden er ongeveer een half miljoen gebruikersdossissen cocaïne in België ingevoerd. Betrokkene was wetens en willens betrokken bij de werking van een criminele organisatie gericht op de internationale trafiek van verdovende middelen;

Overwegende dat betrokkene sedert 14.10.2021 tot in mei 2024 werd opgesloten in de gevangenis, heden de gevangenis van Beveren; en heden nog onder beperkte detentie staat

Overwegende dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie omwille van de bovenstaande feiten van openbare orde het (duurzaam) verblijfsrecht van betrokkene heeft beëindigd op 03/03/2022 in toepassing van artikel 44 bis § 2 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verblijf dat hij had bekomen sedert 05/01/2011 in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner van Nederlandse nationaliteit;

Overwegende dat de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf werd bevestigd door de RVV bij arrest 275.011 dd. 06/07/2022;

Overwegende dat betrokkene intussen herhaaldelijk poogde een nieuw verblijf te bekomen in functie van zijn minderjarig kind, de genaamde E. M. R. (...) (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit dat telkens werd geweigerd omwille van dezelfde reden

Vormt het gedrag van betrokkene nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Zijn persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen. Bovendien is uit het strafdossier gebleken dat betrokkene en zijn kompanen een schijnbaar legale handel voerden, maar dat dit in werkelijkheid slechts een dekmantel was voor de invoer van cocaïne. Zij trachtten zoveel mogelijk hun identiteit af te schermen en derden op de voorgrond te zetten. Het was echter duidelijk dat zij achter de schermen instonden voor de organisatie van de criminele activiteiten. Opvallend daarbij was het gebruik van

strofiguren en strofirma's, het gebruik van verschillende gsm's en oproepnummers, het registreren van oproepnummers op andermans identiteit, het bezit van en de interesse voor geëncrypteerde telefonie, het gebruiken van gegevens van firma's die in faling waren of die hun activiteiten reeds hadden stopgezet en het beschikken over veel cash geld. Internationale drugtrafieken door criminele organisaties via de haven van Antwerpen waarbij reguliere scheepslijnen misbruikt worden om aanzienlijke hoeveelheden verdovende middelen het Rijk binnen te smokkelen, vormen een manifeste bedreiging voor de Volksgezondheid en de openbare veiligheid. Gebruikers worden op grote schaal voorzien van drugs en brengen daarmee hun gezondheid in gevaar. Bovendien zijn bij dergelijke transporten talrijke personen betrokken, soms met gelijklopende belangen maar regelmatig ook met eigen belangen. Van zodra de invoer van dergelijke grote hoeveelheden misloopt, worden schuldigen gezocht, hetgeen kan leiden tot nieuwe zeer ernstige misdrijven. Gelet op de zeer grote financiële belangen bestaat het risico dat deze desnoods op gewelddadige wijze worden gerecupereerd. Daarnaast zijn er de gevolgen van de grote illegale geldstromen. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren en kan op een illegale manier worden doorgesluist naar de legale economie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten. Criminele organisaties en hun leden vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid. Cocaïne is een stof die sterk verslavend is en die zeer schadelijk is voor de gezondheid. Betrokkene heeft bijgedragen aan de verspreiding en het gebruik ervan alsook aan de instandhouding van het internationale criminele drugscircuit. Het op de markt brengen van harddrugs vormt een ernstige bedreiging van de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten. Een aanzienlijk deel van de vermogensdelicten valt immers te herleiden tot de behoefte aan verdovende middelen bij armlastige gebruikers. Harddrugs leiden veelal, direct en indirect, tot vele andere vormen van criminaliteit, waaronder ook ernstige geweldscriminaliteit. Vrijwel alle liquidaties die in het criminele circuit worden gepleegd, zijn direct of indirect het gevolg van conflicten in de onderwereld met betrekking tot grootschalige drugshandel. Het geldelijk gewin en de winstaspiraties die gepaard gaan met de invoer van cocaïne zijn enorm en doorgaans de belangrijkste drijfveer om hieraan deel te nemen. De georganiseerde handel in cocaïne heeft een bijzonder ontwrichtende invloed op de samenleving. Betrokkene heeft hiervoor kennelijk geen oog gehad en was slechts uit op eigen financieel gewin. Hij liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Dergelijke feiten getuigen van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het deelnemen aan dergelijke vorm van grootschalige georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in zijn hoofde bewezen feiten zijn uitermate ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door hem gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen hem uitgesproken straf.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie

arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I- 11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

Het feit dat mijnheer recentelijk onder beperkte detentie werd geplaatst door de SURB, doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te beslissen of iemand verblijfsrecht kan uitoefenen en daarbij het gevaar dat iemand voor vormt voor de openbare orde te beoordelen. De finaliteit van de strafuitvoeringsrechtbank waarbij deze beslist iemand onder beperkte detentie te plaatsen is uiteraard iets helemaal anders. De strafuitvoeringsrechtbank moet beoordelen of het wenselijk is iemand bepaalde vrijheden te gunnen (onder een waslijst aan voorwaarden) ter voorbereiding van het strafeinde. Het is niet dat mijnheer zonder meer wordt vrijgesteld, zonder verdere opvolging, wel integendeel. Mijnheer zit zijn straf verder uit maar krijgt de kans om overdag de gevangenis te verlaten, vermoedelijk in het kader van tewerkstelling. De rechtbank probeert uiteraard met die beperkte detentie de re-integratie in de maatschappij te vergemakkelijken, zowel voor mijnheer als ter bescherming van de maatschappij. Echter deze beoordeling wordt los gezien van het verblijfsrecht van een persoon. Dat blijft nog steeds de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan om betrokkene de kans te geven aan de voorwaarden van de beperkte detentie te kunnen voldoen. Dat is de wereld op zijn kop.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze elementen zijn reeds uitvoerig aan bod gekomen bij de beëindiging van zijn duurzaam verblijfsrecht op 03/03/2022, zodat een herneming van deze feiten ons te ver zou leiden, vooral omdat betrokkene reeds sedert 14/10/2021 tot heden in de gevangenis zit opgesloten en de context derhalve niet dermate is gewijzigd, behalve dat hij reeds enkele maanden langer heeft doorgebracht in de gevangenis.

Dus met betrekking tot zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand en zijn sociale en culturele integratie in het rijk zijn ons sedert de beëindiging van zijn verblijf en sedert de aanvragen gezinshereniging geen nieuwe elementen bezorgd die een gans ander licht op de situatie zouden werpen.

Dat betrokkene al lang in België verblijft is zonneklaar. Echter zijn gedrag tijdens dat langdurige verblijf is verre van onbesproken, vandaar dat het geen humanitaire grond is om af te zien van deze beslissing.

Wat betreft zijn leeftijd dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit jaar 40 jaar oud wordt. Dat is noch bijzonder oud, noch bijzonder jong. Het moet hem in staat stellen alsnog zijn leven een andere wending te geven, zich te herpakken en in het tweede deel van zijn leven beter te doen. Echter zijn leeftijd vormt geen humanitair bezwaar tegen het nemen van deze beslissing.

Wat de gezinssituatie betreft, zijn er geen nieuwe elementen kenbaar gemaakt. Betrokkene is overeenkomstig de gegevens van het rijksregister nog steeds wettelijk samenwonend met de genaamde V. D. K. D. (...) van Nederlandse nationaliteit. Samen hebben ze 2 kinderen, de genaamde E. M. R. (...) (geboren te Veldhoven op (...)2011) en E. M. N. (...) (geboren te Eindhoven op (...)2013), beiden van Nederlandse nationaliteit. In hoeverre het de bedoeling is van de partners om na het strafeinde terug te gaan samen wonen is onduidelijk. Alhoewel mijnheer geen adres nodig heeft om beperkte detentie te krijgen, heeft hij op 16.10.2023 zich laten registreren op (...) te Beveren, mevrouw en de kinderen wonen sinds 12.12.2023 op een nieuw adres in Antwerpen. Zoals reeds hierboven aangegeven wordt de gezinssituatie ondergeschikt geacht aan het risico dat mijnheer vormt voor de vrijwaring van de openbare orde. Dit nog onafgezien van het feit dat mijnheer geen stavingsdocumenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet (voor zover de dreiging voor de openbare orde buiten beschouwing zou worden gelaten). Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die betrokkene eventueel zou kunnen doen gelden. De inmenging is dus geoorloofd en toegestaan waardoor de staat er niet toe gehouden is om het gezinsleven van betrokkene te behouden of verder te ontwikkelen.

Verder wat betreft zijn economische en socio-culturele integratie. Gezien de beperkte detentie is het vermoeden ontstaan dat mijnheer tewerkgesteld is. Dit is uiteraard een positief element. Echter, het weegt niet op tegenover alle andere elementen. Niets sluit uit dat mijnheer elders ook aan de slag kan. Wat betreft zijn socio-culturele integratie is het redelijk te stellen dat mijnheer, door het hebben van een gezin en het langdurige verblijf in België vermoedelijk wel sociale contacten heeft, ook familie en mogelijks ook vrienden. Echter deze integratie was kennelijk niet van die aard dat het er hem van weerhouden heeft zich op te houden in criminele middens. Geïntegreerd zijn in het criminele milieu is uiteraard niet de vorm van integratie

die kan beloond worden met een verblijfsrecht. Vandaar dat ook dit element onvoldoende is om deze beslissing niet te nemen.

Ten slotte zijn er nog de banden met het land van herkomst. Uit het vonnis van 19.12.2019 blijkt dat mijnheer in bende de feiten van openbare orde heeft gepleegd met mensen die dezelfde origine hebben als mijnheer. Mijnheer kreeg tijdens de rechtpleging een Arabische tolk toegewezen, teneinde hem in staat te stellen alles te begrijpen wat tijdens de rechtzaak naar voor werd gebracht. Het is dan ook redelijk te stellen dat mijnheer nog zeer veel affiniteit heeft met de taal die in zijn land van origine gesproken wordt, alsook dat hij makkelijk terug aansluiting zal kunnen vinden met de mentaliteit, de gebruiken, het alledaagse leven in Marokko.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf ook geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.

Verder dient opgemerkt te worden dat voorzover de situatie van betrokkene niet dermate wijzigt, het niet de bedoeling kan zijn om doelbewust een aanvraag gezinshereniging in te dienen louter en alleen voor het bekomen van een attest van immatriculatie, dit is misbruik van procedure."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat er geen indicaties zouden zijn dat het kind niet ten laste zou zijn van de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij gezamenlijk ouderlijk gezag over het kind uitoefent.

De Raad stelt vast dat de kritiek van de verzoekende partij niet gericht is tegen een determinerend motief van de bestreden beslissing, omdat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in hoofdzaak op grond van artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet heeft besloten om het verblijf aan de verzoekende partij te weigeren. Zelfs indien de kritiek uit het eerste middelonderdeel bijgevolg terecht zou zijn, dan nog kan deze kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de overige motieven de bestreden beslissing afdoende schragen.

Uit het dossier blijkt bovendien dat de gemachtigde terecht heeft overwogen dat geen stukken zijn voorgelegd waaruit, nog afgezien van het risico voor de openbare orde, zou kunnen blijken dat de verzoekende partij beantwoordt aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen dat de verzoekende partij reeds geruime tijd in de gevangenis verblijft, terwijl in het kader van de beperkte detentie een ander adres werd opgegeven dan de moeder van de minderjarige kinderen. In die specifieke omstandigheden, waarin de verzoekende partij reeds geruime tijd geen deel uitmaakt van het kerngezin van de kinderen en bovendien ook geen bewijs voorligt van onderhouden relaties, kan de verzoekende partij zich niet zonder meer beroepen op het vermoeden dat het minderjarige kind ten laste is.

De bestreden beslissing steunt zich in hoofdorde op de toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde de relevantie van de beoordeling van de strafuitvoeringsrechtbank "onder de mat" zou proberen schuiven. Dergelijke argumentatie is niet ernstig. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk rekening gehouden met bepaalde positieve aspecten die kunnen worden afgeleid uit het feit dat beperkte detentie voor de verzoekende partij werd toegestaan door de strafuitvoeringsrechtbank. Bijgevolg kan niet dienstig worden gesteld dat de gemachtigde de uitspraak van de strafuitvoeringsrechtbank ten onrechte zou genegeerd hebben. Evenwel wordt door de gemachtigde terecht overwogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een eigen bevoegdheid heeft om te oordelen of een vreemdeling al dan niet als een (ernstig) gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd.

De Raad verduidelijkt dat een straf 'een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf' (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf

berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, "Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting" in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), Actuele thema's uit het strafrecht en de criminologie, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt. Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt, en alleen al om die reden missen de overwegingen van de verzoekende partij grondslag, daar waar zij aanvoert dat niet langer tot een gevaar voor de openbare orde zou kunnen worden besloten, louter omdat beperkte detentie werd toegestaan door de strafuitvoeringsrechtbank.

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan de autonome bevoegdheid van de minister die conform artikel 1 van de Vreemdelingenwet 'bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen'. Bij het nemen van beslissingen in het kader van het vreemdelingencontentieux is de gemachtigde niet gebonden door het beleid van het Openbaar Ministerie of door beslissingen genomen op penaal vlak. De gemachtigde beoordeelt autonoom of er sprake is van een reëel, voldoende ernstig, actueel gevaar voor de openbare orde, en het loutere feit dat iemand strafrechtelijk werd gesanctioneerd en dat deze straf werd uitgevoerd, volstaat in die context niet.

De Raad merkt nog op dat door de gemachtigde in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij heden nog als een ernstig gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde onder meer dat de verzoekende partij wetens en willens betrokken was bij de werking van een criminele organisatie in het kader van de internationale drugshandel, waarbij de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze wijst op de ernst van de gepleegde feiten en de drang naar persoonlijke verrijking zonder rekening te houden met de fysieke of psychische gezondheid van derden. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met deze beoordeling, volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te doen besluiten.

In de bestreden beslissing wordt bovendien gesteld dat relatief recent nog beslist werd om het eerdere verblijf van de verzoekende partij om redenen van openbare orde te beëindigen, waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen deze beslissing door de Raad werd afgewezen.

De verzoekende partij maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC